



ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BRASOV
Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

Dosar nr. (...)/(...)/2013

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 4 iunie 2014

Completul compus din:

PREȘEDINTE: D.-M. S. – judecător

Judecător: A.-G. S.

Judecător: O.-M. B.

Grefier: D.T.

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra recursului formulat de pârâta Agenția Județeană Pentru Plăți și Inspecție Socială Covasna împotriva sentinței civile nr. 19/CA/16.01.2014 pronunțată de Tribunalul Covasna, în dosarul nr. (...)/(...)/2013, având ca obiect refuz acordare drepturi persecutați politic.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la pronunțare, se constată lipsa părților.

Procedura îndeplinită.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în ședința publică din 29 mai 2014 când părțile prezente au pus concluzii în sensul celor consemnate prin încheierea de ședință din acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, iar instanța, în vederea deliberării, a amânat pronunțarea la data de 4 iunie 2014.

În deliberare,

CURTEA,

Analizând lucrările dosarului,

1. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art.519 din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr.134/2010, motivat de faptul că:

1. de lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art.1 alin.(1) și art.1 alin.(1) lit."d" din Decretul-Lege nr.118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, ***depinde soluționarea pe fond a cauzei***, întrucât:

- din cuprinsul textului art.1 alin.(1) din Decretul-Lege nr.118/1990 și al acestui act normativ în ansamblul său nu rezultă cu claritate dacă sintagma „pe motive politice” cuprinde și situațiile în care o persoană a fost persecutată, după data de 6 martie 1945, pentru că aparține unei categorii sociale incompatibile cu orânduirea instaurată în România după data de 6 martie 1945, cum ar fi cazul categoriei sociale a chiaburilor;

- noțiunea de „domiciliu obligatoriu”, prevăzută la art.1 alin.(1) lit."d" din Decretul-Lege nr.118/1990, nu este definită în acest act normativ, astfel că nu rezultă cu claritate dacă această noțiune include numai situațiile în care domiciliul obligatoriu a fost instituit ca măsură administrativă, cu consecința îngrădirii dreptului de alegere în mod liber a domiciliului, sau include și cazurile în care persoana în cauză și membrii familiei sale au avut limitată doar libertatea de circulație, cum este cazul în speța dedusă judecătii în prezentul dosar, precum și

în alte cauze aflate pe rolul Curții de Apel Brașov – secția de contencios administrativ și fiscal;

- din textul art.1 alin.(1) lit."d" și al actului normativ în ansamblul său nu rezultă cu claritate dacă pot avea calitatea de persoane îndreptățite la măsurile reparatorii și membrii familiei celui vizat de măsura „domiciliului obligatoriu”, care au locuit cu acesta în perioada de referință, indiferent de vârsta acestora în acea perioadă. De asemenea, nu rezultă cu claritate dacă, în cazul în care sunt beneficiari ai legii și membrii familiei celui căruia i s-a stabilit domiciliu obligatoriu, este suficient a se stabili că aceștia au locuit efectiv cu cel vizat sau este necesar să fie dovedit în mod suplimentar și distinct că aceștia au suportat personal și direct consecințele morale și/sau materiale ale stabilirii domiciliului obligatoriu;

2. problemele de drept enunțate *sunt noi* deoarece, urmare a consultării jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre.

De asemenea, sub acest aspect, instanța reține că problema încadrării categoriei sociale a chiaburilor (moșierilor, etc.) în sfera persoanelor îndreptățite la măsurile reparatorii prevăzute de Decretul-Lege nr.118/1990 se regăsește în practica instanțelor de contencios administrativ relativ recent, această problemă punându-se mai acut în județele Covasna și Harghita, astfel cum rezultă atât din deciziile pronunțate în anii 2013-2014 de către Curtea de Apel Târgu Mureș - secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și de către Curtea de Apel Brașov – secția de contencios administrativ și fiscal, cât și din susținerile reprezentanței intimatilor-reclamanți potrivit cărora recent Agențiile Județene pentru Plăți și Inspecție Fiscală din cele două județe și-au schimbat recent practica, în sensul respingerii cererilor de recunoaștere a drepturilor prevăzute de decretul-lege formulate de persoanele din această categorie, interpretările date de către instanțe în aceste cauze prefigurând o practică neunitară în această chestiune, care se impune, astfel, a fi lămurită de Înalta Curte de Casație și Justiție, în virtutea rolului său de instanță unificatoare a practicii. În ce privește celelalte probleme supuse atenției instanței supreme, acestea decurg din cea enunțată mai sus, astfel că îndeplinesc cerința noutății, conform art.519 din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr.134/2010.

De altfel, instanța apreciază că o interpretare restrictivă a cerinței noutății problemei de drept supuse dezlegării ar goli de conținut mecanismul hotărârii prealabile, care are drept scop prevenirea dezvoltării practicii neunitare și l-ar face, în fapt, inabordabil de către instanțele de judecată care se confruntă cu necesitatea dezlegării unitare a chestiunii respective, având în vedere și diferența de regim dintre mecanismul evocat mai sus și cel al recursului în interesul legii, cel din urmă nefiind la îndemâna instanței care soluționează cauza;

3. problemele de drept *nu fac obiectul* unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate astăzi, 04 iunie 2014.

II. Expunerea succintă a procesului.

Prin acțiunea introductivă, intimatii-reclamanți P.L.M., C.J.-S. și P.K.O. au solicitat, în contradictoriu cu recurenta-pârâtă Agenția Județeană Pentru Plăți și Inspecție Socială Covasna: anularea Deciziilor nr. (...) /26.06.2013, nr. (...) /22.08.2013, nr. (...) /26.06.2013, nr. (...) /22.08.2013, nr. (...) /26.02.2013 și nr. (...) /22.08.2013; obligarea pârâtei la acordarea drepturilor prevăzute în Decretul-Lege nr.118/1990 începând cu data depunerii cererii, 28.05.2013, cu cheltuieli de judecată. În motivarea acțiunii, reclamanții au arătat, în esență, că sunt îndreptățiți să beneficieze de prevederile Decretului-Lege nr.118/1990, întrucât în perioada 1951-1958 familia lor a fost oficial declarată chiabură, li s-au preluat bunurile, constând din terenuri agricole și mașini agricole cu care lucrau pământul, fiind obligați la plata unor dări excesive, fiind totodată obligați la domiciliu obligatoriu, neputând părăsi satul

și fiind ținta consătenilor, care le adresau apelative de genul „chiabur murdar”, toate cele îndurate marcându-i pe viață, legea venind tocmai pentru a repara prejudiciul suferit ca urmare a acestor acte barbare și nemiloase.

Prin întâmpinare, pârâta Agenția Județeană Pentru Plăți și Inspectie Socială Covasna a solicitat respingerea contestației reclamantilor, învederând că nu există dovezi cu privire la persecuția domiciliului obligatoriu instituită asupra familiei reclamantilor, iar din documentele depuse la dosar se pare că pe data de 18.12.1954 s-a propus radierea lui P. J. de pe listele cu chiaburi, întrucât au dispărut motivele menținerii sale pe aceste liste.

Prin sentința civilă nr.19/16.01.2014, Tribunalul Covasna – secția civilă a admis în parte contestația formulată de reclamantii și, în consecință: a anulat deciziile nr. (...) /26.06.2013 și nr. (...) /22.08.2013 emise cu privire la partea reclamantă P.L.M., deciziile nr. (...) /26.06.2013 și nr. (...) /22.08.2013 emise cu privire la partea reclamantă C.J.-S și deciziile nr. (...) /26.06.2013 și nr. (...) /22.08.2013 emise cu privire la partea reclamantă P.K.O.; a stabilit că părțile reclamante sunt beneficiare ale drepturilor prevăzute de Decretul-Lege nr.118/1990, P.K.O. pentru perioada 07.06.1952-29.12.1958, P.L.M. pentru perioada 07.06.1952-31.05.1954 și 01.12.1956-29.12.1958, iar C.J.S. pentru perioada 07.06.1952-27.07.1954; a obligat pârâta să acorde aceste drepturi părților reclamante începând cu data de 01.06.2013 – în temeiul art. 1 alin.1 lit.”d” din Decretul-Lege nr. 118/1990; a obligat pârâta la plata sumei de 500 lei către reclamantii cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut, în esență, că potrivit Notei de studiu nr.00880015/14.12.1967 a Consiliului Securității Statului – Serviciul C categoriei sociale a chiaburilor le-a fost stabilit domiciliu obligatoriu în temeiul HCM nr.1154/26.10.1950 modificată ulterior prin HCM nr.344 din 15 martie 1951, astfel că în speță întrucât membrii familiei reclamante au fost calificați drept chiaburi, iar în această perioadă au avut stabilit domiciliul obligatoriu în localitatea (...) și apoi în municipiul (...), județul (...), pentru a nu se putea eschiva de onorarea obligațiilor impuse în sarcina lor și pentru a se evita posibilitatea organizării unor activități dușmănoase, reacționare și de propagandă împotriva noului regim, calitatea de chiabur atrăgând după sine această măsură administrativă, fiind totodată de observat că potrivit dispozițiilor art.11 din Constituția României din 1952, o gospodărie chiaburească era considerată la vremea respectivă ca fiind o „formațiune capitalistă în Republica Populară Română bazată pe exploatarea muncii salariate”, așa zisul stat democrat popular ducând ca atare o politică „consecventă de îngrădire și eliminare a elementelor capitaliste”. Pentru aceste considerente și reținând că între declarațiile de martori și înscrisurile depuse la dosar nu există contradicție (decât asupra perioadei în care au fost incluși în categoria chiaburilor membrii familiei părților reclamante), ci acestea se coroborează și se completează, declarațiile venind să completeze acel hiat pe care îl lasă lipsa documentelor, rațiunea pentru care Decretul Lege 118/1990 permite audierea martorilor fiind exact aceea a complinirii lipsei documentelor care să ateste persecuțiile la care au fost supuse aceste persoane, iar caracterul abuziv al măsurii administrative care le-a fost aplicată rezultând chiar și prin prisma faptului că nu au existat întotdeauna înscrisuri, acte care să ateste respectivele situații, tribunalul a constatat ca deciziile atacate sunt nelegale și netemcinice, astfel că acțiunea fiind întemeiată în parte, aceasta a fost admisă.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta Agenția Județeană pentru Plăți și Inspectie Socială, criticând-o sub aspectul greșitei aplicări a normelor de drept material, prin ignorarea aspectului că simplul fapt al catalogării unei persoane drept chiabur nu atrage de la sine concluzia că aceasta și familia sa au fost persecutați pe motive politice prin stabilirea domiciliului obligatoriu.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemelor de drept:

1. **Reclamantii**, prin avocat ales, au susținut, în primul rând, în cadrul concluziilor orale și prin note scrise privind prezenta sesizare, că în cauză nu este îndeplinită condiția

noutății problemei de drept, astfel că nu este admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, chiar dacă relativ recent Agențiile Județene Pentru Plăți și Inspecție Socială Covasna și Harghita și-au schimbat practica, în sensul că nu mai acordă chiaburilor și membrilor familiilor acestora, în temeiul art.1 alin.(1) lit."d" din Decretul-lege nr.118/1990, drepturile prevăzute de acest act normativ, astfel că a fost necesară sesizarea instanțelor de contencios administrativ pentru a fi obligate la recunoașterea acestor drepturi.

În al doilea rând, reclamantii au arătat că practica judiciară a Tribunalului Cluj și a Curții de Apel Cluj este în favoarea acordării drepturilor prevăzute de Decretul-Lege nr.118/1990 și copiilor născuți în perioada de chiabur a familiei, astfel că, cu atât mai mult, în cazul reclamantilor, care nu erau nou-născuți, ci aveau vârste de 19 ani, 10 ani și, respectiv, 9 ani, se impune concluzia că aceștia au fost efectiv lezați de statutul de chiabur al părinților, neputând urma școli gimnaziale, fiind stigmatizați ca „pui de chiabur”, nu erau primiți în rândul pionierilor, erau puși în bănci separate și nu puteau socializa cu cetățeni din sat din cauza statutului de chiabur.

2. Pârâta Agenția Județeană Pentru Plăți și Inspecție Socială Covasna nu a formulat un punct de vedere cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării problemelor de drept.

În recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de Tribunalul Covasna - secția civilă, pârâta susține că simplul fapt al catalogării unei persoane drept chiabur nu atrage de la sine concluzia că aceasta și familia sa au fost persecutați pe motive politice prin stabilirea domiciliului obligatoriu, iar în deciziile emise de pârâtă și contestate de reclamantii se mai reține că, dacă legiuitorul ar fi dorit să confere calității de chiabur valoarea de probă în stabilirea domiciliului obligatoriu, ar fi prevăzut în mod expres această posibilitate, recunoașterea perioadei în care o persoană a fost declarată chiabur neputând și nefiind de natură să conducă automat la recunoașterea calității acestuia de beneficiar al Decretului-Lege nr.118/1990, republicată, cu atât mai mult cu cât „chiaburii” au fost despăgubiți prin retrocedări și acordare de despăgubiri.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată:

1. Normele de drept intern ce urmează a fi supuse dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt cele cuprinse în art.1 alin.(1) din Decretul-Lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri și în lit."d" a aceluiași alineat, care au următorul cuprins:

„Constituie vechime în muncă și se ia în considerare la stabilirea pensiei și a celorlalte drepturi ce se acordă, în funcție de vechimea în muncă, timpul cât o persoană, după data de 6 martie 1945, pe motive politice:

(...)

d) a avut stabilit domiciliu obligatoriu”.

Decretul-Lege nr. 118/1990 a fost republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 631 din 23 septembrie 2009, fiind ulterior modificat și completat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.84/2002 și Legea nr.127/2013.

Menționăm că textele citate au același cuprins încă de la intrarea în vigoare a decretului-lege, nefiind modificate până în prezent.

Aceste norme de drept, ce urmează a fi dezlegate, se circumscriu materiei contenciosului administrativ, având în vedere că, potrivit art.10 alin.(5) din Decretul-Lege nr.118/1990, împotriva deciziei prin care se soluționează cererile pentru stabilirea drepturilor titularilor, prevăzute de decretul-lege, persoana interesată poate face contestație potrivit legii contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

2. Alte norme interne relevante, în vederea analizei chestiunilor supuse dezlegării Înaltei Curți, sunt cuprinse tot în Decretul-Lege nr.118/1990: art.3 alin.(2), art.4 alin.(1), (2),

art.5 alin.(1), (2), (4), art.8 alin.(1), (2), art.9, art.11, în toate aceste norme fiind reglementate drepturile de care beneficiază persoanele aflate în ipoteza reglementată de art.1 alin.(1) lit."d".

3. Prezentarea jurisprudenței propriiei instanțe.

La Curtea de Apel Brașov – secția de contencios administrativ și fiscal există, în problema supusă dezlegării, două opinii jurisprudențiale.

Potrivit opiniei majoritare, dacă se stabilește, pe baza probelor, că reclamantul sau un membru al familiei sale, cu care acesta a locuit, a fost declarat chiabur, precum și că aceștia nu au avut voie să părăsească domiciliul fără autorizarea autorităților vremii, măsură ce echivalează cu domiciliul obligatoriu, această situație de fapt se încadrează în situația reglementată de art.1 alin.(1) lit."d" din Decretul-lege nr.118/1990 (în acest sens, anexăm Decizia nr.1477/R/30.04.2014, pronunțată de Curtea de Apel Brașov-secția de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. (...)). Prin urmare, potrivit acestei opinii, se încadrează în sfera motivelor politice ale persecuției și apartenența la categoria socială a chiaburilor, iar calitatea de persoană îndreptățită potrivit decretului-lege aparține nu doar celui care a avut stabilit domiciliul obligatoriu, ci și membrilor familiei sale, cu care acesta a locuit, iar limitarea în fapt a libertății de mișcare prin interdicția părăsirii domiciliului altfel decât cu aprobarea prealabilă a autorităților echivalează cu măsura domiciliului obligatoriu.

Opinia minoritară este în sensul că faptul constatării persecuției asupra unui membru al familiei nu poate atrage aceeași concluzie și în privința altor persoane care fac parte din familie, vătămarea trebuind să vizeze fiecare persoană în parte, să fie resimțită la nivelul conștiinței individuale, iar în ce privește drepturile reglementate de decretul-lege, pentru acordarea unora dintre acestea este necesară administrarea unor probe suplimentare (în acest sens, anexăm Decizia nr.972/R/20.03.2014, pronunțată de Curtea de Apel Brașov-secția de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. (...)).

4. Prezentarea jurisprudenței naționale relevante pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei.

După cum s-a reținut mai sus (pct.I, subpunctul 2, alin.2), problemele de drept supuse dezlegării se pun cu precădere și sunt actuale în județele Covasna și Harghita, astfel că este relevantă și practica de la nivelul Curții de Apel Târgu Mureș, în circumscripția căreia se află județul Harghita.

Astfel cum rezultă din deciziile identificate în programul ECRIS (prin portalul EMAP), și la nivelul Curții de Apel Târgu Mureș – secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal s-au conturat două orientări jurisprudențiale.

În prima dintre aceste orientări se apreciază că în cazul în care se stabilește, pe baza probelor, că reclamantul sau un membru al familiei sale, cu care acesta a locuit, a fost declarat chiabur, această situație constituie un motiv politic, potrivit art.1 alin.(1) din decretul-lege, întrucât chiaburii au fost considerați o clasă politică exploatatoare, iar distrugerea acestei clase a format obiect al „politicii de clasă”. De asemenea, în aceeași orientare se apreciază că persecutarea reclamantului prin stabilirea domiciliului obligatoriu – conform art.1 alin.(1) lit."d" din același act normativ, există indiferent de vârsta pe care o avea acesta în perioada de referință. (Deciziile nr.726/R/04.02.2014, nr.727/R/04.02.2014 – anexate)

În cea de a doua opinie (orientare) se apreciază că încadrarea în categoria chiaburilor nu constituie un motiv politic, în sensul dispozițiilor art.1 alin.(1) din Decretul-Lege nr.118/1990, astfel că, chiar dacă s-ar fi stabilit domiciliul obligatoriu, aceasta nu se bazează pe motive politice, ci cel mult pe realitățile sociale ale acelei perioade de timp, situație care excede reglementărilor prevăzute de Decretul-Lege nr.118/1990. De asemenea, în această opinie se arată că interdicția de a părăsi locuința fără acordul autorităților nu înseamnă că reclamantului i s-a stabilit domiciliu obligatoriu în sensul decretului-lege. (Deciziile nr.7762/R/21.11.2013, nr.4738/R/21.06.2013, nr.1184/R/20.02.2014 - anexate)

În practica altor instanțe naționale nu s-a putut identifica jurisprudență care să vizeze chestiunile de drept supuse dezlegării.

Decizia nr.147/R/09.01.2014, pronunțată de Curtea de Apel Pitești – secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. (...), pe care o anexăm, se referă la măsura dislocării forțate (strămutării) și nu la cea a domiciliului obligatoriu, însă referindu-se la sfera persoanelor îndreptățite, reține că este necesar ca persecuția să fi fost realizată printr-o măsură administrativă a autorităților vremii, nu să rezulte din mutarea voluntară a celui vizat și a familiei sale.

5. Opinia prezentei instanțe, în legătură cu problemele supuse dezlegării este următoarea:

a) întrucât sintagma „motive politice”, cuprinsă în art.1 alin.(1), nu este definită de legiuitor în cuprinsul Decretului-Lege nr.118/1990, revine interpretului legii sarcina de a stabili sfera de cuprindere a acestei sintagme. Considerăm că nu poate constitui motiv politic ca temei al persecutării unei persoane apartenența acesteia la o categorie socială incompatibilă cu orânduirea instaurată în România după data de 6 martie 1945, cum este cazul chiaburilor, moșierilor, etc., întrucât în cazul acestora există legi speciale care prevăd măsuri reparatorii pentru toate restrângerile de drepturi și confiscări ale averilor la care au fost supuși (Legea nr.18/1991, Legea nr.10/2001), scopul Decretului-Lege nr.118/1990 fiind, în mod evident, acela de a acorda reparații persoanelor care au suferit persecuții din cauza opunerii lor la instaurarea regimului comunist în România sau care au luptat împotriva acestui regim, prin diferite mijloace, după instaurarea sa. Prin urmare, situația foștilor chiaburi sau moșieri excede prevederilor art.1 alin.(1) din Decretul-Lege nr.118/1990;

b) apreciem că în noțiunea de „domiciliu obligatoriu”, prevăzută de art.1 alin.(1) lit.”d” din Decretul-Lege nr.118/1990 nu poate fi cuprinsă decât situația când, în drept (prin act administrativ) sau în fapt, a fost îngrădit dreptul de alegere în mod liber a domiciliului, nu și a situației când persoana în cauză a avut limitată doar libertatea de circulație, prin interdicția de a părăsi localitatea fără acordul autorităților, întrucât în acest din urmă caz ne aflăm în prezența unei restricții a liberei circulații și nu a obligării de a avea un anumit domiciliu;

c) considerăm, de asemenea că, în cazul în care se face dovada că, din motive politice, s-a stabilit unuia dintre membrii familiei domiciliul obligatoriu, drepturile prevăzute de decretul-lege nu pot fi acordate tuturor membrilor de familie care au locuit la același domiciliu, fără a se dovedi că în mod direct aceștia au fost lipsiți de dreptul de a-și alege în mod liber un domiciliu. De asemenea, în cazul în care se face dovada acestei ultime situații, apreciem că titularii cererilor de acordare a drepturilor trebuie să facă, pentru a beneficia de dreptul la vechimea în muncă, și dovada imposibilității încadrării în muncă în funcții pentru care aveau pregătirea profesională, astfel cum prevede art.1 alin.(4) din Decretul-lege nr.118/1990.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E**

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

1. *Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.1 alin.(1) din Decretul - Lege nr.118/1990, republicat, cu modificările și completările ulterioare, presupune includerea în categoria persoanelor îndreptățite să beneficieze de drepturile prevăzute de acest act normativ (ca fiind persecutate din motive politice) și a persoanelor care făceau parte,*

în perioada de referință, din categorii sociale necompatibile cu orânduirea socială instaurată în România după data de 6 martie 1945, cum ar fi cazul chiaburilor?;

2. Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.1 alin.(1), lit. "d" din același act normativ:
- a) *presupune includerea în noțiunea de „domiciliu obligatoriu” numai a situațiilor în care acesta a fost instituit ca măsură administrativă, cu consecința îngrădirii dreptului de alegere în mod liber a domiciliului, sau și a cazurilor în care persoana în cauză și membrii familiei sale au avut limitată doar libertatea de circulație?*
 - b) *presupune, în oricare din situațiile de la lit. a), îndreptățirea membrilor familiei celui vizat de măsura „domiciliului obligatoriu” și care au locuit cu acesta în perioada de referință la a beneficia de măsurile reparatorii prevăzute de actul normativ, indiferent de vârsta acestora în acea perioadă, iar în caz afirmativ presupune existența acestui beneficiu doar urmare a faptului că au locuit, în perioada de referință, cu cel vizat sau este necesar să fie dovedit în mod distinct că au suportat personal și direct consecințele morale și/sau materiale ale stabilirii domiciliului obligatoriu?*

Dispune trimiterea prezentei încheieri Înaltei Curți de Casație și Justiție, împreună cu următoarele înscrisuri: Deciziile nr.726/R/04.02.2014, nr.727/R/04.02.2014, nr.7762/R/21.11.2013, nr.4738/R/21.06.2013 și nr.1184/R/20.02.2014, pronunțate de Curtea de Apel Târgu Mureș – secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal; Deciziile nr.1477/R/30.04.2014 și nr.972/R/20.03.2014, pronunțate de Curtea de Apel Brașov – secția de contencios administrativ și fiscal; Decizia nr.147/R/09.01.2014, pronunțată de Curtea de Apel Pitești – secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. (...).

Dispune suspendarea judecării conform prevederilor art. 520 alin.(2) din Codul de procedură civilă.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică de azi, 04 iunie 2014.

Președinte
D.-M. S.

Judecător
A.-G. S.

Judecător
O.-M.B

Grefier,
D.T.

Red.D.-M.S. - 10.06. 2014
Tehnored. D.T. - 10.06.2014

